

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2925/2020
29.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Никотић, адвокат из ..., против тужене Народне банке Србије, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3436/19 од 17.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 29.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3436/19 од 17.01.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3436/19 од 17.01.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1979/17 од 30.05.2019. године, у ставовима првом и трећем изреке, којима су поништена решења тужене од 08.09.2009. године и од 13.11.2009. године, обавезана тужена да тужилу врати на рад као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 186.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је ББ, запослене у Дирекцији за људске ресурсе и организациона питања, а по овлашћењу гувернера Народне банке Србије изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011, 49/2013-ОУС, 74/2013- ОУС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП) и оценио да је ревизија тужене недозвољена.

Устав Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 98/2006) у члану 95. прописује да је Народна банка Србије централна банка Републике Србије, да је самостална и да подлеже надзору Народне скупштине, којој и одговара. Народном

банком Србије руководи гувернер, кога бира Народна скупштина. О Народној банци Србије доноси се закон.

Према члану 5. став 1. Закона о Народној банци Србије („Службени гласник РС“, бр. 72/2003...44/2018) Народна банка Србије је правно лице, а према члану 9. истог закона Народном банком Србије руководи гувернер Народне банке Србије који је заступа и представља.

Према члану 7. Статута Народне банке Србије („Службени гласник РС“, бр. 12/2013...50/2018) гувернер Народне банке Србије може запослене и лица која нису запослена у Народној банци Србије да овластити да заступају Народну банку Србије пред судовима и/или другим органима и организацијама, као и у заштити њених имовинских и других интереса у земљи и иностранству.

Користећи овакво овлашћење гувернер издаје лицима која су запослена у Народној банци Србије овлашћења да у поступку пред судом заступају, па да и у име Народне банке Србије изјављују ревизију и друга ванредна правна средства Врховном касационом суду.

Међутим, одредбом члана 1. ЗПП прописано је да се тим законом уређују правила поступка за пружање судске правне заштите по којима се поступа и одлучује у парницама за решавање спорова насталих поводом повреде права личности и спорова из породичних, радних, привредних, имовинскоправних и других грађанскоправних односа, осим спорова за које је посебним законом прописана друга врста поступка.

Ова одредба несумљиво одређује као основни па и једини пропис који уређује процедуру када се ради о врсти спорова која је наведена. Отуда сва правила поступка прописана тим законом морају да имају приоритет у односу на нека друга правила поступка која су евентуално прописана посебним законом. Доследном применом наведеног става произлази да се одредба члана 85. став 7. ЗПП по којој се заступање Републике Србије и њених органа, јединица територијалне аутономије и локалне самоуправе уређује посебним прописима, мора тумачити са аспекта ЗПП, а који је у ставу 6. истог члана утврдио принцип да странку мора заступати адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат.

Чланом 11. став 1. Закона о правобранилаштву („Службени гласник РС“ број 55/14) прописано је да је Државно правобранилаштво заступник Републике Србије у правним поступцима пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима, када Република Србија има положај странке или умешача о чијим правима и обавезама се одлучује у том поступку. Ставом 2. истог члана, је прописано да Државно правобранилаштво пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима заступа државне органе и посебне организације који немају својство правног лица, државне органе и посебне организације који имају својство правног лица, а чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије и јавне установе чији је оснивач Република Србија, а чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије, у правним поступцима у којима ови субјекти учествују као

странке или умешачи о чијим имовинским правима и обавезама се одлучује у том поступку. Према ставу 3. истог члана Државно правобранилаштво може на основу посебно датог пуномоћја заступати у поступку пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима и друга правна лица чији је оснивач Република Србија. Ставом 4. истог члана, прописано је да је Државно правобранилаштво овлашћено да предузима заступање под истим условима као и адвокат, када је прописано да је у одређеном поступку или за предузимање само одређене радње у поступку обавезно заступање странке од стране адвоката.

Из свега наведеног произлази да је Народна банка Србије самосталан и независан државни орган, а да Државни правобранилац који заступа Републику Србију и њене органе заступа и Народну банку Србије у својству пуномоћника, с тим да пуномоћје издаје надлежни орган Народне банке Србије односно гувернер или лице које је на то овлашћено.

Имајући у виду да у конкретној правној ствари ревизија није изјављена од стране Државног правобранилаштва као пуномоћника тужене, већ да је ревизију у име тужене изјавило лице запослено у том органу, то је применом члана 410. став 2. тачка 2. ЗПП, ревизија тужене недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Тужилји не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа- судија
Божидар Вујичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић